

tilstoppes af Planter, Mudder og andet, der hænger sig fast i Vaaddet. Vaaddene maa dernæst stenes meget stærkt, da de skulle følge Bunden for at tage Alen, som opholber sig her. Disse Omstændigheder medføre dels, at Havbundens Plantervært lider meget ved Vaaddragningen, og at Smaadyr og tilbels Fiskeleg, der findes mellem eller paa Planterne, ødelægges, dels, at der fanges en stor Mængde Smaafisk og Fiskeyngel af al Slags, og næsten al den Yngel, som optages i Vaaddene, gaar til Grunde; tilbels ogsaa fordi Vaadfiskeriet ordentligvis foregaar om Natten, da Fiskerne ikke kunne se at fortære deres Fangst.

Vi kunne iøvrigt med Hensyn til disse Fiskerebfladers skadegjørende Egenheder i det Hele henvise til, hvad vi ovenfor have bemærket i § 7 om Slæbevaaddene, idet hvad der gjælder om disse, i det væsentlige ogsaa passer paa de her omhandlede Aalevaad, om end Slæbevaaddene mulig kunne være noget forderligere end disse, forsaavidt de i samme Tid kunne overføre større Stræfninger af Havbunden, skjøndt Vimsfjordsfiskerne have vist, at der med Dygtighed og Velse kan opnaaes en forbausende Hurtighed og Sikkerhed i Brugen af Aalevaaddene, saa at en anseelig Strækning i kort Tid kan gennemløbes med dem. Aalevaaddene — her dog fornemmelig kun dem, som drages henover Havbunden — ere omtrent ligesaa opfiskende som Slæbevaaddene, og skjøndt dette er et Moment, der er af mindre Betydning her, hvor Alen er om Fiskeriet ved de aabne Kyster og ikke om Fjordene og slige lukkede Vande, saa er det dog ikke uden Bigtighed navnlig af Hensyn til de Fiskearter, der ere Standfisk ved Kysten og her gjerne faste deres Leg mellem Revlerne. Udvalgets Medlemmer have derfor været fuldstændig enige i, at Brugen af Aalevaad saaledes, at de drages hen over Havbunden, være sig til Vaad for Anker eller til Land, bør forbydes ligesaa vel ved de aabne Kyster som i Fjordene og andre mindre Vande.

Yngen af de for Vimsfjordsfiskeriet nedsatte Kommissioner og, saavidt vides, ejheller nogen Anden har endnu troet at turde anbefale Brugen af Krat- og Sandvaaddene; derimod mente den i 1865 nedsatte Kommission i Dovensstemmelse med det store Flertal af Fiskernes Onsker at burde tiltaade, at Forbudet mod Brugen af Anker- og Snurrevaad ophævedes, hvilket ogsaa skete, som ovenfor anført, ved Loven af 22de Marts 1867 § 4, der bestemmer, at Puls- og Bøtvaad maa fremdeles benyttes som hidtil saaledes, at Vaaden drages til Vaaddet, og Bøtvaad tillige paa den Maade, at Vaaddet drages til Vaaden, der ligger for Anker; dog at intet saadant Vaad i Armegarnet har en mindre Dybde end 12 Alen. Som Grunde for at hæve Forbudet mod Anker-vaaddene anføres, at disse Vaad, naar de ikke ere mindre end forekrevet, ikke vel lade sig bruge, hvor der er stærk Grøde, da denne vil bringe Armene til under Dragningen at rulle sig sammen, at de overhovedet ikke kunne skade Grøden i nogen mærkelig Grad, at de ikke ere saa stærkt stenede som Flyndervaaddene, hvis Brug tillades, og at Vaaddets Brug som Anker-vaad er, om ikke absolut, saa dog relativt fordelagtigere end Brugen som Bøtvaad, fordi der ikke ved hint Brug kræves saa meget Mandskab, saa at Udbyttet derfor kan blive større for hver Deltager.

Disse Grunde kunne vi imidlertid ikke i Almindelighed tillægge videre Vægt. Hvad det angaar, at Anker-vaaddet ikke skulde skade „Grøden“ i nogen mærkelig Grad, da beroer Rigtigheden heraf paa, hvad man vil forstaa med „nogen mærkelig Grad“. Sagen er naturligvis ikke at forstaa saaledes, at Anker-vaaddet ved en enkelt Gang at drages hen over en Tangbund skulde oprive al Tangen, saa at Havbunden derefter laa aldeles bar, men det følger dog af selve Fiskemaaden, at en Del „Grøde“ maa rives med af Vaaddet, og at den iøvrigt maa blive sammentrykket og paa anden Maade bestaaet, og om den end, naar den er kraftig nok, ikke vil blive meget ilde tilredt herved, saa er det dog indlysende, at den maa lide mere eller mindre, og at den tilsidst, naar Vaaddene flere eller mange Gange ere gaaede hen over den, stykkevis kan gaa tabt; det maa nemlig vel erindres, at, hvor dette Fiskeri drives, blive Fiskerne selvfølgelig ved at gennemdrage Havet, saalænge der er en Al at tage, og da Grøden skuler og skjærmer Fisken mod Vaaddet, er det netop i Fiskernes øjeblikkelige Interesse at gennemdrage den stærkt; men naar den herved først en Gang er bleven grundig ødelagt, skal der lang Tid til, før der atter kan frembringes den for Fiskelivet nødvendige Plantervært. Dertil kommer, at, om end Plantervæerten ikke strax ødelægges af Anker-vaaddet, saa vil dette dog ramme det til Planterne knyttede lavere Dyreliv, den der afstatter Leg og den imellem dem værende Fiskeyngel paa en absolut fordervelig Maade. Vel er Aalevaaddet ikke saa stærkt stenet som Flyndervaaddet, men til Gjengjæld har dette sidste Vaad langt større Maffer end hint, hvorfor megen Yngel og mange Smaadyr lades uskadede af det, medens de optages af Aalevaaddet, og derhos maa det erindres, at Aalevaaddene kunne bruges som Puls-vaad, hvorimod denne Fiskemethode ikke anvendes ved Flynderfangsten. Et Forbud mod Aalevaaddet som Anker-vaad eller Snurrevaad er derfor ikke ensbetydende med et Forbud mod Brugen af Aalevaad overhovedet.

Om Anker-vaaddet eller Bøtvaaddet betaler sig bedst, beroer naturligvis paa flere Omstændigheder, end hvormegent Mandskab der kræves til Brugen af hvert af disse Vaad; men selv om Fordelen i saa Henseende i Almindelighed maatte erkjendes at være paa Anker-vaaddets Side, maa